

ἀπρόθυμα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόθυμος. Χωρίς προθυμίαν: *Κάνει τὴ δουλειά του ἀπρόθυμα.* Ἐδωσε ἀπρόθυμα τὴν ὑπόσχεσι.

ἀπροθυμία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀπροθυμιά λόγ. σύνηθ. Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπροθυμία, ὁ παρὰ Σουῖδ. (λ. ἀρρωστία). Ἐλλειψις προθυμίας: Ἡ ἀπροθυμία του εἶναι ἄλλο πρᾶμα!

ἀπρόθυμος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπρόθυμος. Ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ ἄνευ ζήλου: Ἄνθρωπος ἀπρόθυμος. Ὑπερέτρια ἀπρόθυμη. Ἀπρόθυμο παιδί.

ἀπροίκιστα ἐπίρρ. ἔνιαχ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροίκιστος. Χωρίς προίκα ἔνιαχ.: Τὴν ἐπῆρε ἀπροίκιστα Πελοπν. (Μάν.) Τοῖς ἐπάδρεψε ἀπροίκιστα αὐτόθ.

ἀπροίκιστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπροίκιστους βόρ. ιδιῶμ. ἀπροίκιος Πόντ. (Σάντ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπροίκιστος Κρήτ. Χίος κ.ά. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προίκιστος < προίκιζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ λαβὼν προίκα, ὁ μὴ προικισθεὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. κ.ά.): Ἐπάντρεψα τὴν κόρη μου ἀπροίκιστη. Ὁ δεῖνα πῆρε τὴν γυναῖκα του ἀπροίκιστη πολλαχ. Συνών. ἀπροίκος. β) Ὁ μήπω ἔχων τὴν προίκα ἐτοίμην πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἡ δεῖνα εἶναι ἀκόμη ἀπροίκιστη πολλαχ. Ἀδελφή αὐτ' ἀπροίκιστεσσα ἐν (ἡ ἀδελφή του εἶναι ἀπροίκιστη) Τραπ. 2) Ὁ μὴ δοθεὶς ὡς προίξ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σύμ.: Περβόλιν ἀπροίκιστον Σύμ.

ἄπροικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄπροικους βόρ. ιδιῶμ. ἄπροικο Τσακων. Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπροικος. Ἀπροίκιστος 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: Κόρη ἄπροικη. Ἀπροικη, μὰ καλοπαντρεύτηκε κοιν. Σάτη ἄπροικο (κορίτσι χωρὶς προίκα) Τσακων. Ἀπροίκος ἐντρίσε (ἐνυμφεύθη) Κερασ.

ἀπροκοπιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀνηπροκοπιάζομαι Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπροκοπιά, δι' ὃ ἰδ. ἀπροκοπιά. Γίνομαι βάνουσος, φέρομαι βαναύσως: Ἀνηπροκοπιάσθηκα.

ἀπροκοπωσύνη ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀπροκοπωσύνᾱ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοπος, δι' ὃ ἰδ. ἀπρόκοφτος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σύνη. Ἀπροκοπιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Καὶ 'ς τὰ γράμματα καὶ 'ς τὴν τέχνην ἔδειξεν ἀπροκοπωσύνᾱν Κερασ.

ἀπρόκοφτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀνιπρόκοφτα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπρόκοπα Λεξ. Βάιγ. ἀπρόκουπα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνιπρόκουπα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοφτος, παρ' ὃ καὶ ἀπρόκοπος. Ὁ τύπ. ἀπρόκοπα καὶ παρὰ Σομ. Χωρὶς προκοπὴν, χωρὶς εὐδοκίμησιν.

ἀπρόκοφτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπρόκοφτους βόρ. ιδιῶμ. ἀπρόκοφτος Καππ. (Σινασσ.) ἀνιπρόκοφτους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀπρόκοπος σύνηθ. καὶ

Πόντ. (Οἶν.) ἀπρόκοπο Τσακων. ἀπρόκοπους βόρ. ιδιῶμ. ἀνηπρόκοπος Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Λακων.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνηπρόκοπος Σκῦρ. ἀνιπρόκοπος Ἡπ. Τήλ. — Λεξ. Κομ. ἀνιπρόκοπους βόρ. ιδιῶμ. ἀνιπρόκοπους Σαμοθρ. ἀνιπρόκοπους Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀνιπρόκοπους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπρόκοπος. Ὁ τύπ. ἀπρόκοπος καὶ μεταγν. διὰ τοὺς παραλλήλους τύπ. ἀπρόκοπος, ἀνηπρόκοπος, ἀνιπρόκοπος ἰδ. α- στερητ. 1 δ. Ὁ τύπ. ἀνιπρόκοπους παρὰ τὸ ἀνιπρόκοπους πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ σημασιολογικῶς συγγενοῦς ἀνουφέλιτους, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται. Τῶν βορείων τύπων ἀνιπρόκοφτους, ἀνιπρόκοπους καὶ τῶν ὁμοίων τὸ ἑκ τοῦ ε.

1) Ὁ μὴ προκόπτων, ὁ μὴ εὐδοκίμων εἰς τι σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀπρόκοφτος ἄνθρωπος. Ἀπρόκοφτη γυναῖκα. Ἀπρόκοφο παιδί. Ἀπρόκοφο κορμί σύνηθ. || Παροιμ. Ὁ προκομμένος εἶναι θέλει τὸ μάλιν τὸ δ' ἀπρόκοπος εἶναι θέλει το; (ὁ ἱκανὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην περιουσίας, ἔχει τὴν ἱκανότητά του, ὁ δὲ ἀνίκανος περιττὸν νὰ ἔχῃ περιουσίαν, διότι καὶ ἂν ἔχῃ θὰ τὴν χάσῃ) Κύπρ. β) Ὁκνηρός, νωθρός Βιθυν. Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λέσβ. Μέγαρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) Τήλ. Χίος κ.ά.: Αὐτὸς εἶναι ἀνηπρόκοπος, γούλη μέρα κάθεται Βιθυν. Μάρ' ἀνηπρόκοπε, δὲν ἔχ'ς νιροπὴ ἀπάνου σου, νὰ μὴ πᾶς νὰ δουλέψ'ς! Σκῦρ. Συνών. ἀδούλης, ἀκαμάτης, ὁκνηάρις. γ) Ἀτυχῆς, δυστυχῆς Μέγαρ. 2) Ἀνάγωγος, δύστροπος Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. 3) Καχεκτικός, ἀδύνατος Ἄνδρ.

ἀπροκοπιᾶ ἡ, σύνηθ. ἀνιπροκοπιᾶ Ἰμβρ. ἀνιπrouκοπιᾶ Σαμοθρ. ἀπροκοπία Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Κομ. Περιδ. Ἡπίτ. ἀπροκοπιᾶ Πόντ. (Κερασ.) ἀπροκοπιᾶ σύνηθ. ἀνιπροκοπιᾶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. ἀνηπροκοπιᾶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Χίος — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπαιδευσία) ἀνιπροκοπιᾶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοφτος, παρ' ὃ καὶ ἀπρόκοπος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. α- στερητ. 1 β. Ὁ τύπ. ἀπροκοπία καὶ μεσν.

1) Ἐλλειψις εὐδοκίμησεως, προκοπῆς, ἀνικανότης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀπροκοπιᾶ του δὲ λέγεται! Ἀπὸ τὴν ἀπροκοπιᾶ του ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία σύνηθ. Συνών. ἀπροκοπωσύνη. 2) Ἐλλειψις τρόπων, βαναυσότης Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.)

ἀπρολόγευτος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) ἀπρολόγευτος Πόντ. (Οἶν.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προλόγευτος < *προλόγεύω. Ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ προμελετῶν περὶ τίνος, ἀτημέλητος, ἀκατάστατος: Φρ. Ἄνιφτος καὶ ἀπρολόγευτος. Συνών. ἀπρολόγιστος 1.

ἀπρολόγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπρολόγητος Λεξ. Βλαστ. ἀπρολόγητος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπυρολόγητος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπυρολόγητος Μέγαρ. ἀπυρολόγητους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπυρολόγητος Μέγαρ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προλογιστός < μεσν. προλογίζομαι. Παρὰ Σομ. τύπ. ἀπρολόγιστος. Ὁ τύπ. ἀπυρολόγητος κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ συνοδίου φθόγγου ι.

